

MIKLAVŽ

MIKLAVŽEV VEČER

Igrica v enem dejanju

Osebe:

Tinca	Slavko	Sv. Miklavž
Milka	Mirko	Dva angela
Julka	Bogdan	Nekaj parkeljnov

1. prizor

/Navadna soba, sredi nje miza in na levi vrata. Okoli mize sede oziroma slone Julka, Slavko, Bogdan in Marko v nestrpnem pričakovanju. Pred seboj imajo knjige, pa le zaradi lepšega. Milka hodi po sobi na levi strani s papirjem v roki in nekoliko nemirna polglasno ponavlja deklamacije. Na desni spodaj ... sedi na pručki Tinca prav tako z deklamacijo v roki in se med živahnim kretanjem uči. Ko se dvigne zastor, ostane nekaj časa vse tiho, čuje se le tiho mrmranje in prelistavanje knjig na mizi./

Tinca */nestrpno/*: Uh, kako dolgo ga ni. Tako rada bi ga že videla!

Milka: Jaz tudi. Bog ve, če bo tudi letos tako lepo oblečen kot lani. Imel je lep plašč, obšit s srebrom. Pa zlato palico in kapo, posuto z dragimi kamni.

Slavko: Sivo brado je imel in zelo debelo je govoril.

Julka: Miklavž mora biti že zelo star.

Tinca: Kaj pa ne bo star! Kdo ve, koliko let že nosi darove.

Bogdan: O, ko bi mi letos hotel prinesiti vojaško kapo, sabljo in boben. To bi bil vesel! Lani sem kar skakal, ko sem dobil konja. A brez sablje, kape in bobna ne morem postati general.

Milka: Jaz pa bom zadovoljna, če mi prinese prav lepo punčko. Tako, ki zna spat. Seveda bi bilo lepo, če bi dodal še posteljico, kuhinjo, nekaj obleke, slamnik in čeveljčke za punčko.

Tinca: Jaz pa bi rada žogo, ki skače tri metre visoko. Tako punčko pa bi si tudi želela, kot si ti o njej govorila.

Slavko: To ste zbirčni, jaz sem pa zadovoljen s peharjem orehov, hrušk, češpelj in fig. Toliko, da bi jih imel za dva meseca dovolj.

Julka: Joj, kako si ti požrešen. Venomer bi jedel in jedel. Saj si že dosti debel. Ko bi jaz vedela, kje je sedaj Miklavž, bi mu takoj šla naročit, naj ti ne prinese nobenih sladkarij.

Slavko: Ha, ha, Julka! Ti bi mu šla naročit? Rad bi ti verjel, če ne bi bila tako strahopetna. Tako pa vem, da si še praga ne upaš prestopiti. */Nenadoma plane kvišku, se prime za glavo in zakriči./* Brrrrrr – joj, Julka, za hrbotom ti stoji parkelj!

Julka */Zacvili, poskoči in se ozre. Ko vidi, da ni nikogar, se oddahne./*: Oh, kako si me prestrašil, grdun! */Vsi so se prestrašili, sedaj se smejejo./*

Slavko: Saj si zaslužila. Čemu se pa delaš bolj junaško, kakor si.

Mirko: Oba zaslužita, da vaju parkelj vzame.

Julka: Ti pa kar tiho bodi!

Slavko: Da, Mirko, kar molči! Mama je rekla, da ti bo letos Miklavž prinesel leskovo šibo, ker si imel preslabo spričevalo.

Bogdan: In ker si tako len in trmast. Lani je dobil Pretnarjev Milan palico z rdečo pentljo, drugo jutro je bil pa tepen z njo. Tako se bo letos s tabo zgodilo, boš videl.

- Mirko: Kaj vi veste, kaj mi bo Miklavž prinesel. Jaz ga bom prosil, naj mi da slona in medveda, ki v trebuhu piskata.
- Tinca: Le prosi ga, pa ne vem, če boš dobil. Miklavž ima samo pridne rad. Tudi jaz mislim, da te čaka samo prav dolga šiba.
- Mirko: Če dobim šibo, jo na mestu zlomim.
- Tinca: Oho, potem pa joj tebi! Takoj te bodo parkeljni pograbili.
- Mirko: Brigam se za parkeljne. Čisto nič se jih ne bojim.
- Tinca: Bomo videli. Vidva z Julko bosta gotovo vse parkeljne skozi okno pometala.
- Mirko: Jaz že, če bo treba.
- Milka: Nikar se ne prepirajte! Jaz ne morem v takem vrišču prav nič ponavljati pozdravne pesmice.
- Bogdan: Pa sem res radoveden, kako boš deklamirala pred g. Miklavžem.
- Mirko */zasmehljivo/*: Uh, uj, uj! Trepetala bo, da se bo vsa hiša tresla.
- Milka: Misliš, da se Miklavža bojim? Saj vem, da je dober gospod.
- Mirko: A kaj Miklavža! Parkljev, parkljev! Pred njimi boš trepetala.
- Milka: Saj prideta tudi dva angela in me bosta branila. Prav nič se ne bojim, da veš! */Zasliši se rahlo zvončkljanje in rožljanje z verigami. Otroci prisluhnejo, se razburijo in stisnejo skupaj./*
- Julka */skoči kvišku/*: Joj, joj, parklji so zunaj. Vzeli nas bodo. */Hoče zbežati./*
- Tinca */jo prestreže in posadi na stol/*: Mirna bodi! Manj, ko se boš bala, bolje bo. Miklavž te ima rad. Poglej ga, že prihaja. Kako je lep! In angeli gredo z njim in neso košare, ki so napolnjene z dobrotami. Uj, tam pa parkelj kuka! */Milka pozdravi Miklavža s pesmico./*

2. prizor

/Skozi vrata stopi Miklavž z dvema angeloma. Za njimi prirogovili nekaj parkljev, ki pa ostanejo pri vratih. Otroci vstanejo plahi in strme v Miklavža. Milka vrže papir vstran, stopi pred Miklavža, se globoko prikloni in deklamira./

Milka: Priklanjamo se,
pozdravljamo te,
visoki gospod,
člaščen si povsod!

Kako si bogat,
tvoj plašč je ves zlat
in s srebrom obšit,
s kristali pokrit.

V desnici palico
imaš zakrivljeno.
Na glavi kapo škofovsko,
vse z diamanti prepreženo.

Otrokom vsem poznan,
željno pričakovan.
Prišel iz večnih si nebes,
visoki škof in knez.

Prinašáš darov,
konjičkov, vozov
in sabljic in pušk,

rožičev in hrušk.

Izprazni vreče vse,
izprazni mernike.
Nasuj v naročje hlebčkov,
prest, kolačkov in sladkornih zvezd.

Daril nestrpno čakamo,
ponižno se ti klanjamo.
In tudi vama, angela,
ki škofa verno spremljata.

- Miklavž: Pridna deklica. Lepo si povedala, prav lepo. */Milka odstopi./* Poglej, angel, v zlato knjigo, če se njeno ime blesti v vrsti pridnih učenk.
- Angel */pogleda v knjigo in bere/*: Da, njeno ime je tu zapisano. Milka ji je ime. Zelo dobro spričevalo je imela ... same petice. Pa tudi uboga rada, lepo moli in usmiljenega srca je. Siroti Nežki je dala prejšnji teden svoj kos kruha, čeprav je bila sama lačna.
- Miklavž: Če je pa tako, pa kar povej, česa si najbolj želiš.
- Milka: Sv. Miklavž, rada bi imela tako punčko, ki zna odpirati in zapirati oči. Punčka pa potrebuje kuhinjo, posteljo, klobuček, čevljičke in nekaj obleke.
- Miklavž */prvemu angelu/*: Zapiši: punčko, kuhinjo, posteljico, čevlje, klobuček in obleko, zraven pa še poln pehar medenih kolačev. */Milki ponudi palico, da jo poljubi. Potem pokaže na ostale otroke in vpraša angela/*: Kaj pa je s temi? Ali so zapisani v zlati knjigi? Poglej, angel!
- Angel 1 */odpre knjigo in bere/*: Da, Tinca, Julka, Slavko in Bogdan.
- Miklavž: Pa so vendar samo štirje. Kaj pa je s petim?
- Angel 1: Njegovega imena ni v moji knjigi. */Parkljni rožljajo in postanejo živahni./*
- Miklavž */drugemu angelu/*: Poglej v knjigo porednežev! Poglej, morda najdeš notri njegovo ime.
- Angel 2 */lista po knjigi/*: Da, tukaj ga imam zapisanega. */Parkljni rožljajo./* Mirko mu je ime. Lani je bil zelo priden, letos pa se je polenil. Imel je prav slabo spričevalo. */Parklji hočejo nad Mirka, angela ga obranita./*
- Miklavž: Tako, zdaj vem, kakšni ste. Preden določim vsakemu darilo po zasluženju, se hočem še sam prepričati o vašem znanju. */Tinci/*: No, Tinca, zapoj mi kako pesmico. */Tinca zapoje/*: Lepo si zapela. Kakšen dar bi rada imela?
- Tinca: Pisano žogo, ki skače tri metre visoko in prav lepo punčko, ki zna spat.
- Miklavž */prvemu angelu/*: Angel zapiši: žogo, punčko. In ti, Julka, kaj se pravi krščansko verovati? */Gladko odgovori/*: Dobro si povedala. Kakšen dar si želiš?
- Julka: Daj mi voziček, da se bom po mestu vozila. Rada pa bi imela tudi lepo knjigo ...
- Miklavž */angelu/*: Zapiši: voziček in knjiga ... */Slavku/*: Katero molitev moliš zjutraj? */Počasi moli/*: Vidim, da si priden. Kaj bi rad dobil?
- Slavko: Velik pehar orehov, hrušk, češpelj in fig, da jih bo za dva meseca dovolj.
- Miklavž: Dobiš. */Angelu/*: Angel piši: orehov, hrušk, češpelj in fig za pet mesecev. Ti, Bogdan, nam boš povedal večerno molitev. */Lepo pove./* Tako je treba znati! Kaj želiš, da ti prinesem?
- Bogdan: Vojaško kapo in sabljo. Tudi za boben prosim.
- Miklavž */angelu/*: Angel piši: kapo, sabljo in boben in še trobento po vrhu. */Mirku/*: Toda, kaj je s teboj, Mirko? Ne bom te spraševal katekizma, ker vem, da nič ne znaš. Dati ti pa nimam drugega kot dolgo leskovo šibo. Parkeljnom bom pa ukazal, da te premikastijo. */Parkeljni hočejo nadenj./* Ali si zadovoljen?

- Mirko */v joku/*: Ah, sveti Miklavž, usmili se me! Odslej bom drugačen. Pridno se bom učil, rad bom molil in vedno bom ubogal. Prizanesi mi za letos! Nikar me ne daj parkeljnom.
- Milka: Sveti Miklavž, usliši njegovo prošnjo. Saj se bo poboljšal.
- Miklavž: Ker si ti zanj prosila, mu za letos oprostim. */Parkelni se zelo neradi umaknejo./* Toda če ne boš držal svojih obljub, boš drugo leto dvakrat kaznovan. */Parkeljni žugajo s pestmi./*
- Mirko: Saj bom – ali bom dobil danes samo šibo v dar?
- Miklavž: Samo šibo.
- Mirko */zajoka/*: Ah, prosim, ne šibe.
- Miklavž */odločno/*: Molči! Kaj boš zdaj moledoval! Po zasluženju boš dobil šibo, pa mir besedi.
- Milka: Oh, prosim, ti si tako dober in usmiljen, prinesi mu še kaj drugega. Vse ti bo v prihodnosti odslužil.
- Tinca: Res, usmili se ga, ljubi, dobri sveti Miklavž.
- Julka: Odpusti mu njegovo porednost.
- Slavko: Vsaj kaj malega mu daj.
- Bogdan: Drugače bo vse leto jokal.
- Miklavž */zase/*: Na, zdaj pa imam. Ta nedolžna srca so mi zmešala možgane. */Mirku/*: Zaradi tvojih bratcev in sestic, ki imajo tako usmiljena srca, bom uslišal tvojo prošnjo, čeprav zaslužiš samo šibo. Česa si pa najbolj želiš?
- Mirko: Slona in medveda, ki v trebuhu piskata.
- Miklavž */anglu/*: Napiši: slona in medveda, zraven pa dolgo leskovo šibo z rdečo pentljo. */Otrokom/*: Tako, otroci, sedaj moram zopet naprej. Čaka me še dolga pot in mnogo dela. Vi pa nastavite takoj zdaj pehar in košaro. Jutri zjutraj boste dobili v njih vse, za kar ste me prosili. Povrhu pa še kaj.
- Tinca */stopi pred Miklavža, se mu globoko prikloni in deklamira/*:

Ljubi Miklavž,
obljubil si darove,
zdaj odhajaš spet
v svoje biserne gradove.

Hvala naj ti bo
za tvojo ljubeznivost.
Najponižnejši poklon
za veliko darežljivost.

Za slovo, gospod,
te naša družba prosi,
naj prihodnjo leto nam
tvoja roka zopet nosi.

/Tinca se globoko prikloni in ostali otroci z njo./

Konec